

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

vt reus mortis damnatur Art XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

VI
E

ad iudicandum viuos & mortuos. Tunc Prin. eps sacerdotum scidit vestimenta sua dicens: Blasphemauit. Iudæorum erat consuetudo, si quippiam sibi vehementer inimicum audirent, & vnde vehementer tristarentur, scindere vestimenta sua: quemadmodum dum blasphemiam audirent, quasi grauius contristati ob sermonis indignitatem, ac Dei contemptum, scindebant vestimenta sua. Hoc modo Caiphas simulator & hypocrita pessimus, quasi lacsum se adeo vehementer propter verba Christi, quem blasphemum iudicabat, fingebat: vt vestimenta scinderet, clamans: Blasphemauit. Quid adhuc egemus testibus? Vide quoque iterum, quomodo hic Caiphas nesciens propheta. Nam sacerdotale vestimentum scindens, quid aliud indicat, quam quod legis velamentum abijcit? Et dixit: Quid adhuc egemus testibus? pro nihilo laboramus. Quod querimus, ecce iam palam audistis. Miser tu, & licet princeps, nequam tamen tu bis blasphemias, qui Christo Dei Filio detrahis, & negas quod Dei est, qui (licet illa tibi rumpantur) verus Deus est, & impositis eidem, quod nisi pessimorum est nebulo num: crimen blasphemie. In hoc presentis articulo iubemus iram refrenare, ne foras per verba aut facta erumpat. Nam ira viri, iustitiam Dei (iuxta diuina eloquia) non operatur. Igitur dandus est locus iræ, vt non proximos nostros per furorem aut impatientiam irascemus aut scandalizemus. Solet præterea plus edificare alios verba iniuriosa patienter perlata, quam superba nostri ipsorum excusatio aut iustificatio: quorum alterum patientiæ, alterum superbiæ & impatientiæ indicium est. Credo etiam, nisi Caiphas ira ac furore repletus fuisset, in blasphemiam vocem non erupisset.

vestimenta scindendi Iudæis mos vnde.

vestim: nro: torum Cai: phæ scissio mylice quid.

ira quare si studio re: tens ada. iacob. 1. Verba iniu: riosa quana patienti ani: mo ferenda snt.

IESUS VT REUS MORTIS damnatur. Articulus XXVII.

Ecce nunc audistis blasphemiam. Quid vobis videtur? Qui respondentes omnes, condemnauerunt eum & dixerunt: Reus est mortis. Cum Pontifex Dominum iudicasset vt blasphemum, blasphemus ipse pessimus, alios interrogat, qui intererant concilio: Quid vobis videtur? At illi respondentes, dixerunt: Reus est mortis. Vide quam perue sum iudicium. Ipsi accusatores, ipsi testes, ipsi sunt iudices, ipsi absque ordine vilo iuris mox profertur sententiam mortis. Cogitate filij, quanto mæore Christi potuit cor tunc vulnerari, quando innocens mori adiudicabatur, & pro blasphemo habebatur. Si vel sceleratis ac impijs hominibus, qui propter facinora sua morti obnoxij sunt, graue & molestum est audire, se damnari reos mortis, quid arbitramini Iesus Dei Filius benedictus senserit, quando nil mortis dignum egerit? Et hoc quoque hic attende, quia omnes clamauerunt nullo excepto. Quam dolendum est, ne vnum quidem in tanta inuentam multitudine, qui iniustitiam argueret, innocentiam tutaretur, iniquis reclamaret, pro Christo loqueretur. Heu quam multi adhuc sunt nostro tempore, à quibus Dominus Iesus in suis membris iudicatur, & reus mortis proclamatur, dum illi iniquitatis & sceleris arguuntur, à quibus iniquitas omnis longè abest, nempe ad DEVM toto ex corde conuersi, præterea iudicio mortis feriuntur, dum innocentes ad mortem rapiuntur & expetuntur. Discamus hic non formidare iudicia humana, sed hoc cauere, ne in iudicio rei inueniamur diuino. Quid enim nobis iudicia pos-

Math. 26. Marc. 14.

Damnatio hæc quantum animæ Christi afflicta.

Christus in suis membris inique condemnari.

NN 2 sunt

Iudicia hominum quando non timenda. Sapient. 7. Quando de nobis sentitur vel iudicatur male quid agendum.

sunt nocere humana? Si innocentes, si bene nobis conscij fuerimus, si nos conscientia de aliquo peccato reprehenderit, quis nobis nocere poterit? Quid mirum, si de nobis iniquè sentiant homines si nos iudicent, si detrahant, qui pleni sumus peccatis? Ecce innocentissimus, & qui speculum est sine macula, in quem non cadit peccatum, ut blasphemus, & perinde acutus mortis damnatur. Quando cumque igitur de nobis male sentitur, quando iudicamur iniquè, quando nobis detrahitur perperam, recurramus ad conscientia testimonium. Et si verum est quod dicitur, quid egre ferimus? Irascamur igitur nobis malum operantibus, non malum de nobis quod fecimus, dicentibus. Porro si falsum est, quod dicitur, gratias agamus Domino Deo, qui nos custodiuit ab eo, quod perperam de nobis dicitur: admoneamur quæ sunt alia item multa, quorum iuste accusaremur, nobis & Deo cognita. Ea itaque quæ patimur, vel in vna re innocentes depretemus ad alia illa centum milia, in quibus nemo nos accusat, quamuis non innocentes, sed reos. Nihil igitur consultius, quam omnes linguas, & infirmas & nequam & maledicas, sustinere: quia nemini possunt nocere, neminem malum efficere. Semel dixi: Si totus alicui detraheret Mundus, & de aliquo malè, siue ex errore, siue malevolentia sentiret, si alioqui innocens esset, non posset mille te facere linguis malum: Imo dico citius ipsum meliorem redderet, si omnia clipeo patientia exciperet, & reum omnium malorum totius mundi coram Deo se proclamaret & omnia propter sua scibi accedere fateretur peccata.

Linguis omnes maledicas nec vni innocenti posse nocere.

IESVS FACIE CONSPVITVR.

Articulus XXVIII.

Math. 26. Marc. 14.

ET viri qui tenebant illum, illudebant ei, cadentes eum: & coeperunt quidam conspuere eum, & expuerunt in faciem eius. Postquam Principes Iesum morti esse obnoxium damnauerant, ministri dominis suis placere gestientes super innocentissimo Iesu, non aliter, atque lupi feroces super agno mansuetissimo, irruerunt: adeo, ut quicquid in eum quisque excogitare poterat, faceret. Primo itaque viri, qui tenebant eum, illudebant ei, tanquam farao & mortis reo, & expuerunt in faciem eius, non sputo tenui ac nudo tantum, sed phlegmate putentissimo Christi faciem teneram polluebant: Ita enim sordibus faciem eius elegantissimam ac gratiosam impleuerant, ut non aliter atque leprosus appareret. Quo impleri cepit illud Esaiæ: *Non est ei specus, neque decor. Vidimus eum, & non erat ei aspectus. Et nos reputauimus eum quasi profusum, & percussum à Deo, & humiliatum.* Spuere alicui in faciem, apud Iudeos maximus erat contemptus. Quapropter quem vehementer vilem estimabant atque ignominiosum, in huius faciem expuebant. Et notandum quod Euangelista non simpliciter dicit spuiebant, sed expuebant, quasi exorando spuiebant, & quod verisimile est, ex imo pectore putentia extraxerunt phlegmata, & in faciem Domini iniecerunt. Nec vnus tamen, sed pluri. Considera neminem adeo esse stupidum, qui aliena non horreat phlegmata: quorum si tanta copia, quomodo Christo) eius faciei inieceretur, ut penè suffocari posset, quid molestia sustineret ille? O quanta est horum ingratitude pessima, Christi faciem adeo indignè tractantiū, pro qua eorum patris

Facies Christi qualibus sputis defecata fuerit in domo Calphæ.

Esaiæ 53.

Spuere alicui in faciem quod